

Arrest

nr. 208 180 van 23 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 mei 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 augustus 2017 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient 8 maart 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende

de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 mei 2017, met kennisgeving op 27 juli 2017, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.03.2017 werd ingediend door :

T., A. (...) (R.R. (...))

Geboren op (...).1995 te Massis

Ook gekend als:

K., A. (...), geboren te Masis op (...).1994

T., A. (...), geboren te Massis op (...).1994

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 25.06.2012 met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene als minderjarige mee de asielprocedure van zijn ouders volgde van 03.01.2011 tot 19.10.2011.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij onmogelijk zijn hogere studies aan de KU Leuven kan onderbreken waar hij de bachelor in de chemie volgt. Ter staving hiervan legt betrokkene zijn studiegetuigschrift voor evenals zijn inschrijvingsbewijs. Echter, het gegeven dat betrokken hogere studies volgt, is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene sinds 05.07.2012 illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Het is dan ook de bewuste keuze van betrokkene geweest om zijn uiterst precaire verblijf hier verder te zetten en zijn schoolbezoek vanaf schooljaar 2012-2013 bewust te laten plaatsvinden in deze precaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst naar de stukken die voorgelegd werden in het kader van de vorige aanvraag 9bis ingediend door zijn ouders, met name verschillende schoolattesten. Het feit dat betrokkene hier naar

school gegaan is, geeft enkel aan dat hem het recht op onderwijs niet werd ontzegd. We merken op dat betrokkene sinds 02.07.2012 illegaal in België verblijft. Dit houdt in dat, in eerste instantie zijn ouders maar later betrokkene zelf, zijn scholing vanaf schooljaar 2012-2013 bewust lieten plaatsvinden in illegaal verblijf. Bovendien is betrokkene al sinds 12.03.2013 niet meer leerplichtig. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in zijn land van herkomst geen toekomst zou hebben. Echter, het gaat hier louter om de persoonlijke mening van betrokkene die niet gestaafd wordt met objectieve bewijsstukken. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds zes jaar in België zou verblijven, dat hij zich in tussentijd volledig geïntegreerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven integratie, dat hij zoveel mogelijk studentenjobs in België gedaan zou hebben, dat dit zou wijzen op een hele goede integratie in de Belgische samenleving, dat het administratief talrijke bewijsstukken zou bevatten van zijn integratie en de integratie van zijn ouders, dat hij hier een volledig draagvlak zou hebben opgebouwd en dat hij zijn aanslagbiljet personenbelasting voor het aanslagjaar 2015 voorlegt, evenals het aanslagbiljet voor aanslagjaar 2016 en dat hij verwijst naar de voorgelegde stukken bij de aanvraag 9bis ingediend door zijn ouders, met name verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Eveneens op 22 mei 2017, met kennisgeving op 27 juli 2017, wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: T.A. (...)

geboortedatum: (...).1995

geboorteplaats: Masis

nationaliteit: Armenië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als K.A. (...), geboren op (...).1994 en als T.A. (...), geboren op (...).1994

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen zeven (07) dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen volgende excepties van onontvankelijkheid aan:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De minister c.q. de staatssecretaris beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 02.07.2012, 28.02.2013, 15.07.2014, 23.04.2015 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet (dienstig) aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schendingen geenszins kunnen worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

Zie in die zin:

“In het bestreden arrest is geen sprake van een schending van een rechtsnorm die boven artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet staat, zodat wel degelijk een gebonden bevoegdheid bestaat in hoofde van de staatssecretaris of diens gemachtigde om, zelfs na een gebeurlijke vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel, een nieuwe beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Derhalve kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op wettige wijze het door artikel 39/56 van de vreemdelingenwet vereiste belang aanvaarden om tot vernietiging van het aanvankelijk bestreden bevel over te gaan. Het tweede middel is in die mate gegrond en deze vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.” (R.v.St. nr. 233.024 van 25 november 2015)

De verweerder besluit dan ook dat het annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang.

2.2. In zoverre de verwerende partij aanvoert dat zij over een gebonden bevoegdheid beschikt en niet anders kon dan een bevel om het grondgebied uit te reiken, zodat de verzoekende partij het vereiste belang ontbeert in zoverre het beroep is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, wijst de Raad op het volgende:

De Raad herhaalt dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (cf. RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Opdat een verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van een bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet bepaalt ten tijde van de tweede bestreden beslissing:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde

termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)”

Van een gebonden bevoegdheid is sprake “wanneer er in hoofde van de overheid een juridische verplichting bestaat die voorspuit uit een norm van het objectief recht die de overheid geen keuze laat om over die toepassing van die norm in het concrete geval te beslissing” (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Wolters Kluwer, Mechelen, 2014, nr. 1057).

Daargelaten of de vermelding “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag” in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, sluit het woordje “moet” in artikel 7 niet uit dat het bestuur nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. In dit geval voorziet de tweede bestreden beslissing een termijn van zeven dagen voor vrijwillig vertrek. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1060)

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat voor de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie concreet moet appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n'était pas entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, omdat de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de

ingeroepen feiten werkelijk bestaan. (RvS 13 september 2010, nr. 207.325) Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal moeten rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

Uit het bovenstaande blijkt dat de totstandkoming van een bevel om het grondgebied te verlaten steeds een concrete beoordeling en appreciatie vergt, zodat zulke beslissing dan ook niet wordt genomen in de uitoefening van een gebonden bevoegdheid, maar wezenlijk discretionair is (cf. RvS 2 april 2009 (AV), nr. 192.198). Zodoende kan niet worden aangenomen dat de gemachtigde in de gevallen voorzien in artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° slechts over een zuiver gebonden bevoegdheid beschikt, die elke discretionaire appreciatie uitsluit (cf. RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444), ook al is de appreciatie in voormelde gevallen niet zo ruim als in de overige in artikel 7, eerste lid voorziene gevallen.

Het betoog van de verwerende partij gesteund op een gebonden bevoegdheid onder artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat in geval van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12° van de vreemdelingenwet geen sprake is van een zuiver gebonden bevoegdheid.

In zoverre de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij haar beroep daar er sprake is van een herhaald bevel, herhaalt de Raad dat de verwerende partij zich er alvorens het bevel te geven, hoe dan ook van moet vergewissen of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen en dat er geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een verdragsrechtelijke bepaling, terwijl overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de beslissing tot verwijdering rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit de bespreking van de middelen zal blijken dat een dergelijk onderzoek in voorliggende zaak is gebeurd.

Gelet op het voorgaande, wordt de exceptie van de verwerende partij verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel*”.

Het middel luidt als volgt:

“1.1

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoekers ingeroepen buitengewone omstandigheid, met name het feit dat hij onmogelijk zijn hogere studies aan de KU Leuven kan onderbreken, waar hij een Bachelor in de chemie volgt, niet als buitengewoon kan beschouwd worden nu verzoeker op basis van een studentenvisum eventueel kan terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten en dat verzoekers schoolbezoek reeds vanaf schooljaar 2012-2013 plaatsvindt in een preciaire situatie, met name zijn illegaal verblijf in België.

Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat hij in zijn aanvraag 9bis Vw. uitdrukkelijk heeft gesteld dat hij als student aan de KU Leuven (Bachelor in de chemie) zijn hogere studies onmogelijk voor lange tijd kan onderbreken.

Dat verweerder echter de motivatie van de bestreden beslissing beperkt tot een verwijzing naar het feit dat verzoeker een studentenvisum kan indienen en zo terugkeren naar België om hier zijn studies verder te zetten.

Dat verweerder, die als Belgische overheid hiervan nochtans op de hoogte is, echter nalaat rekening te houden dat bij een terugkeer naar Armenië (om aldaar een visumaanvraag in te dienen) verzoeker zal genoodzaakt zijn zijn hogere studies voor lange (en zelfs onbepaalde) tijd te onderbreken, met enorme financiële en psychologische schade tot gevolg.

Niet alleen riskeert verzoeker, wanneer hij niet tijdig zijn studies (en tweede zittijd) verderzet/meedoet, de reeds door hem behaalde credits en studiepunten te verliezen (cf. stuk 2).

Daarnaast zal het nog jarenlang aanslepen vooraleer verzoeker in België kan afstuderen aan de KU Leuven en op het werkveld aan de slag kan met zijn bachelordiploma.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Dat verweerder heeft nagelaten een voorafgaandelijk grondig onderzoek in te stellen naar de gevolgen van het voor lange tijd/onbepaalde tijd onderbreken van hogere studies alvorens een beslissing te nemen.

Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

1.2

Dat de bestreden beslissing niet op een afdoende wijze wordt gemotiveerd aangaande de lopende hogere studies van verzoeker nu de motivering in elk geval niet kan overtuigen dat verzoeker probleemloos op basis van een studentenvisum binnen een heel korte tijd naar België kan terugkeren om zijn studies hier verder te zetten.

Eerst en vooral weigert verweerder rekening te houden met het feit dat verzoeker voor het indienen van een studentenvisum voor België m.b.t. het verderzetten zijn studies bachelor in de chemie in casu genoodzaakt is zijn "voldoende bestaansmiddelen" (één van de voorwaarden voor het indienen van een studentenvisum) te bewijzen door een "verbintenis tot tenlasteneming" (bijlage 32) en dat de garant, die deze verbintenis dient te ondertekenen, minstens maandelijks over een netto maandelijks minimumbedrag van 1.179,65 euro + 642 euro¹ = 1821,65 euro (+ 150 € per persoon die ten laste is van de garant) dient te beschikken (cf. stuk 3).

Uit een eenvoudig onderzoek via internet blijkt echter dat het gemiddelde maandloon van een Armeense burger slechts AMD 187 8502 (= 335,168EUR) bedraagt (cf. stuk 4).

Dat derhalve vaststaat dat verzoekers naaste familieleden of vrienden/kennissen, gewone burgers in Armenië, in de volstreekte onmogelijk verkeren om voor verzoeker als garant deze verbintenis tot tenlasteneming te onderschrijven waardoor verzoeker dan ook zelf in de totale onmogelijkheid is om voor België een studentenvisum in Armenië aan te vragen.

Het motief van verweerder dat "betrokkene op basis van een studentenvisum eventueel kan terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten" is in het licht van verzoekers onmogelijkheid om voldoende bestaansmiddelen te bewijzen, waardoor er dus sprake is van door verweerder gestelde financieel onhaalbare voorwaarden, niet draagkrachtig.

Verder weigert verweerder rekening te houden met de onbepaalde duur van de behandelingstermijn van een studentenvisum (waardoor verzoeker voor onbepaalde tijd zijn studies dient te onderbreken).

Immers op de website van verweerder³ worden in totaal geen duidelijke termijnen bepaald/vermeld gedurende dewelke een studentenvisumaanvraag door verweerder wordt behandeld. De termijn voor het doorsturen en de tijd m.b.t. betekening wordt zelfs niet verder verduidelijkt door verweerder op zijn website (cf. stuk 5) :

« Wij nemen over het algemeen een beslissing binnen een termijn van 3 tot 6 weken vanaf de ontvangst van uw dossier.

Aan de termijn voor het onderzoeken van uw aanvraag dient u de termijn voor het doorsturen van uw dossier naar de Dienst Vreemdelingenzaken door het consulaat (met de diplomatieke post) toe te voegen, en ook de tijd die het consulaat nodig heeft om de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te betekenen ».

Daarnaast wil verzoeker benadrukken dat er zelfs geen Belgische ambassade in Armenië aanwezig is. Verzoeker dient zich te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou (Russische Federatie)⁴, 2277 km verwijderd van verzoekers woonplaats Massis in Armenië⁵, waardoor er sowieso ook lange tijd zal

verstrijken vooraleer de aanvraag effectief kan ingediend worden en voor het betekenen van de beslissing.

Het motief van verweerder dat "betrokkene op basis van een studentervisum eventueel kan terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten" is het licht van de (onbepaalde lange) termijnen, welke door verweerder (niet) publiek gecommuniceerd worden en gezien bovendien de afstand tussen Massis en Moskou, niet draagkrachtig.

1.3

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat de door verzoekers aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat verzoeker reeds zes jaar in België zou verblijven, dat hij zich in tussentijd volledig geïntegreerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven integratie, dat hij zoveel mogelijk studentenjobs in België gedaan zou hebben, dat dit zou bewijzen op een hele goede integratie in de Belgische samenleving, dat het administratief talrijke bewijsstukken zou bevatten en de integratie van zijn ouders, dat hij hier een volledig draagvlak zou hebben opgebouwd en dat hij zijn aanslagbiljet personenbelasting voor het aanslagjaar 2015 voorlegt, evenals het aanslagbiljet voor aanslagjaar 2016 en dat hij verwijst naar de voorgelegde stukken bij de aanvraag 9bis ingediend door zijn ouders met name verschillende getuigenverklaringen) geen buitengewone omstandigheden vormen nu deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing enkel een opsomming bevat en geenszins op een afdoende manier motiveert waarom deze door verzoeker ingeroepen argumenten niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden, die het bijzonder moeilijk, zometime onmogelijk, maken voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst om er zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou.

De motivatie van verweerder, dat de door verzoeker ingeroepen argumenten behoren tot de gegrondheidsfase, kan geenszins als afdoende beschouwd worden, nu deze niet motiveert waarom de door verzoeker ingeroepen elementen "in concreto", in het voorliggende geval, niet als buitengewone omstandigheden kunnen beschouwd worden die het bijzonder moeilijk, zometime onmogelijk, maken voor verzoeker om voor onbepaalde termijn terug te keren naar zijn land van herkomst om er zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou (cf. arrest RvV dd. 13.01.2016, nr. 159 769).

Immers verzoeker heeft, naast het volgen van hogere studies, hier in België een volledig draagvlak opgebouwd en hij heeft een groot netwerk en vrienden-en kenniskring gecreëerd, die hem ondermeer in staat stellen zoveel mogelijk studentenjobs uit te oefenen (teneinde zijn hogere studies te betalen), waardoor het bijzonder moeilijk, zometime onmogelijk, is voor verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst om er zijn aanvraag in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou.

Derhalve kan verweerder niet zomaar in zijn onontvankelijkheidsbeslissing stellen dat de door verzoeker ingeroepen argumenten behoren tot de gegrondheidsfase en in deze fase dan ook niet dienen behandeld te worden.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van het artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiverings-en de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

3.1.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel dat betrekking heeft op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;
- het zorgvuldigheidsbeginsel;
- het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij uit vooreerst kritiek op de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op haar studies. Verder meent de verzoekende partij dat de door de bestreden beslissing niet afdoende motiveert waarom het lang verblijf en de integratie niet kunnen beschouwd worden als buitengewone omstandigheden.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij

het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf geheel terecht onontvankelijk werd verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Staatssecretaris werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dat ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Zij blijft daartoe volledig in gebreke.

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent te beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en aldus een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie volstaat dan ook niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verzoekende partij meent eerst en vooral dat de motivering nopens haar studies onvoldoende is. Zij beweert dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij bij een terugkeer naar Armenië genoodzaakt zal zijn om haar hogere studies voor lange tijd te onderbreken, met enorme financiële en psychologische schade tot gevolg. Zij zou eveneens riskeren om de behaalde credits en studiepunten te verliezen. Ook zou geen rekening gehouden zijn met de voorwaarden waaraan de verzoekende partij dient te voldoen teneinde een studentenvisum te verkrijgen dan wel met de behandelingstermijn voor het verkrijgen van een studentenvisum.

In de bestreden beslissing wordt nopens de hogere studies van verzoeker als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij onmogelijk zijn hogere studies aan de KU Leuven kan onderbreken waar hij de bachelor in de chemie volgt. Ter staving hiervan legt betrokkene zijn studiegetuigschrift voor evenals zijn inschrijvingsbewijs. Echter, het gegeven dat betrokkene hogere studies volgt, is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene sinds 05.07.2012 illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Het is dan ook de bewuste keuze van betrokkene geweest om zijn uiterst precaire verblijf hier verder te zetten en zijn schoolbezoek vanaf schooljaar 2012-2013 bewust te laten plaatsvinden in deze precaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie motiveerde geheel terecht dat het gegeven dat de verzoekende partij hogere studies volgt niet buitengewoon is en verantwoordt dat een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België kan worden ingediend. Immers, de verzoekende partij kan op basis van een studentenvisum terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten.

Bovendien was het de bewuste keuze van de verzoekende partij het uiterst precair verblijf in België verder te zetten en haar schoolbezoek vanaf het schooljaar 2012-2013 bewust te laten plaatsvinden in deze precaire situatie.

De verzoekende partij beweert dat zij genoodzaakt zal zijn om haar hogere studies voor lange tijd te onderbreken, doch blijft in gebreke om dit aannemelijk te maken met enig concreet stuk. De verzoekende partij haalt immers zelf aan dat op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken te lezen staat dat over het algemeen een beslissing binnen een termijn van 3 tot 6 weken wordt genomen vanaf ontvangst van het dossier.

Evenmin maakt de verzoekende partij met concrete stukken aannemelijk dat zij door een tijdelijke afwezigheid de door haar behaalde credits en studiepunten daadwerkelijk zou verliezen.

In zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat er geen rekening gehouden zou zijn met het feit dat zij niet kan voldoen aan de voorwaarden om een studentenvisum te verkrijgen, laat verweerder gelden dat zij dit niet heeft aangehaald in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zie in die zin:

“Bovendien is het niet de taak van de verwerende partij in de bestreden beslissing aan te geven wat dan wel buitengewone omstandigheden zouden zijn. Zij dient enkel de door de verzoekende partijen opgeworpen elementen te beoordelen in het kader van de “buitengewone omstandigheden”. De Raad verwijst in deze naar de uiteenzetting met betrekking tot artikel 9bis van de vreemdelingenwet in het eerste middel.” (R.v.V. nr. 124 304 van 21 mei 2014)

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat de beweringen als zou zij niet voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van een studentenvisum louter hypothetisch is.

De verzoekende partij zette evenmin in haar aanvraag om machtiging uiteen dat in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is, zodat ook hiermee geen rekening kon worden gehouden.

De verzoekende partij uit verder kritiek op de bestreden beslissing, alwaar de gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert dat de ingeroepen elementen van integratie tot de gegrondheid behoren. Verzoekende partij meent dat integratie ook een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en stelt dat de motivering van de bestreden beslissing in die zin niet afdoende is.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Dit standpunt van verweerder is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekers beweren, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.” (R.v.V. nr. 151.146 dd. 20 augustus 2015)

En ook:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite

evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt aan de hand van de gegevens vervaardigd in het dossier verduidelijkt waarom de verzoekende partij niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het genoemde artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in de middelen. Er is dan ook voldaan aan de formele motiveringsplicht, zodat een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet niet voorligt.

De materiële motivering wordt samen onderzocht met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, beide in het licht van de wetsbepaling die ten grondslag ligt van de eerste bestreden beslissing, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Dat vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden moet worden verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de gemachtigde na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr.198.769).

In voorliggende zaak werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht of de gemachtigde redelijkerwijze tot de conclusie is gekomen dat de aangevoerde argumenten geen buitengewone omstandigheden vormen.

In haar aanvraag van 8 maart 2017 stelt de verzoekende partij met betrekking tot de buitengewone omstandigheden die een aanvraag in België rechtvaardigen concreet het volgende:

"Vooreerst is er de doorgedreven integratie van mijn cliënten welke verhindert dat zij zich van het grondgebied zouden verwijderen, nu het alsdan in België opgebouwde verloren zou gaan (zie infra gegrondheid aanvraag).

In tweede instantie kunnen mijn cliënten onmogelijk hun (hogere) studies in België onmogelijk voor lange tijd onderbreken.

Mijn cliënt A. (...), is student aan de KU Leuven, campus Kulak Kortrijk, waar hij de opleiding bachelor in de chemie volgt (cf. stuk 2).

Mijn cliënte (...).

Mijn cliënten bevinden zich dan ook in de in artikel 9bis Vw. bedoelde buitengewone omstandigheden.”

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij zich met betrekking tot de aangehaalde hogere studies te beperken tot het erop wijzen dat zij een studentervisum kan indienen.

De Raad merkt op dat de verwerende partij met betrekking tot de aangehaalde buitengewone omstandigheid dat de studies aan de KU Leuven de verzoekende partij verhinderen de aanvraag in te dienen vanuit haar land van herkomst het volgende motiveert in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat hij onmogelijk zijn hogere studies aan de KU Leuven kan onderbreken waar hij de bachelor in de chemie volgt. Ter staving hiervan legt betrokkene zijn studiegetuigschrift voor evenals zijn inschrijvingsbewijs. Echter, het gegeven dat betrokkene hogere studies volgt, is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om zijn studies hier verder te zetten. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene sinds 05.07.2012 illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Het is dan ook de bewuste keuze van betrokkene geweest om zijn uiterst precaire verblijf hier verder te zetten en zijn schoolbezoek vanaf schooljaar 2012-2013 bewust te laten plaatsvinden in deze precaire situatie. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verwerende partij zich gelet op het voorgaande allerm minst beperkt tot het wijzen op de mogelijkheid een studentervisum in te dienen.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert dat de verwerende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening hield met het feit dat de verzoekende partij bij een terugkeer haar studies voor lange en zelfs onbepaalde tijd zal moeten onderbreken met enorme financiële en psychologische schade tot gevolg, met het feit dat zij riskeert haar reeds behaalde studiepunten en credits te verliezen, zodat het nog jarenlang zal aanslepen voor zij kan afstuderen in België en aan het werk kan, met het feit dat zij onmogelijk het bestaan van voldoende bestaansmiddelen – voorwaarde voor het bekomen van een studentervisum – zal kunnen vervullen gelet op het gemiddelde maandloon in Armenië, met de behandelingsduur van de aanvragen voor een studentervisum en met het feit dat Armenië geen Belgische ambassade heeft en dat zij zich tot Moskou zal dienen te wenden – hetgeen sowieso een lange tijd zal duren gelet op de afstand van 2277 kilometer -, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij deze elementen geenszins als buitengewone omstandigheid aanbracht in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan geen grondig onderzoek verwachten aangaande de mogelijke gevolgen van een bepaalde onderbreking van haar studies als zij deze niet zelf concreet aanbrengt opdat de verwerende partij deze aan een concreet onderzoek kan onderwerpen. Daargelaten de vaststelling dat dit een louter hypothetisch betoog betreft – heeft de verzoekende partij deze specifieke elementen niet aangehaald in haar aanvraag, zodat dat de verwerende partij niet kan verweten worden hierover niet gemotiveerd te hebben. De verwerende partij dient immers niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid.

De Raad dient erop te wijzen dat - daargelaten de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel betreft - hoewel het zorgvuldigheidsbeginsel inhoudt dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, het de aanvrager is van een vergunning, in voorliggende zaak van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij aan de voorwaarden voldoet om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Vervolgens dient erop gewezen te worden dat de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. De Raad wijst er in dit verband op dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager, namelijk de verzoekende partij die in feite vraagt aan haar een voordeel te verlenen, zelf ligt: zij moet met alle

mogelijke middelen aan het bestuur trachten aan te tonen dat zij in de toepassingsvoorwaarden valt van de bepalingen waarop zij zich wenst te steunen of beroepen bij een aanvraag. Het is aan de verzoekende partij om, wanneer zij in België een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis indient, in deze aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen, en de door haar ingeroepen omstandigheden ook aan te tonen. Het is aldus aan de verzoekende partij om aan te tonen wat de concrete gevolgen zijn die zij vreest wanneer zij haar studies in België zou onderbreken om vanuit Armenië een aanvraag in te dienen. De verplichting die rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam de verzoekende partij aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Op de verwerende partij rust geenszins de verplichting om, indien de aanvrager in gebreke blijft om de nodige documenten of verduidelijkingen bij zijn aanvraag te voegen, het initiatief te nemen om de aanvraag verder te stofferen door middel van onderzoeksdaden.

Ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partij door een verwijzing naar het gemiddeld maandloon in Armenië geenszins concreet aannemelijk maakt dat zij geen vrienden, familie of kennissen heeft die garant kunnen staan bij haar aanvraag voor een studentenvisum. Zij brengt evenmin een begin van bewijs aan met betrekking tot haar persoonlijke situatie die zou toelaten te besluiten dat zij nooit kan voldoen aan de voorwaarde van het hebben van voldoende bestaansmiddelen.

Wat betreft de behandelingsduur van de aanvragen voor een studentenvisum, geeft de verzoekende partij overigens zelf aan dat de website van de verwerende partij verduidelijkt dat over het algemeen een beslissing wordt genomen binnen de 3 tot 6 weken vanaf de ontvangst van het dossier. Aldus kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij gedurende onbepaalde en lange termijn haar studies zal dienen te onderbreken. Het academiejaar eindigt begin juli en hervat slechts eind september. Het komt de Raad voor dat de verzoekende partij bij de inschatting van de duur van de onderbreking niet geheel in het ongewisse verkeert, waarbij zij bovendien niet aantoonde dat zij met zekerheid een schooljaar zal verliezen of niet aan examens zal kunnen deelnemen. Zij toont niet aan dat zij bij een tijdelijke afwezigheid behaalde credits en studiepunten zal verliezen, dit betreft een loutere bewering. Bovendien behoorde de verzoekende partij te weten dat voor het studeren in België een studentenvisum vereist is. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing, heeft de scholing van betrokkene steeds plaats gevonden in illegaal verblijf. Het is niet omdat de verzoekende partij het bestuur voor een fait accompli plaatst, dat zij de geldende regels voor het verkrijgen van een verblijf niet zou moeten naleven.

Vervolgens verwijt de verzoekende partij de verwerende partij dat zij zich met betrekking tot de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie louter beperkt tot een opsomming, zonder in concreto te motiveren waarom deze in haar geval niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing met betrekking tot de elementen van verblijfsduur en integratie het volgende wordt gesteld:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene reeds zes jaar in België zou verblijven, dat hij zich in tussentijd volledig geïntegreerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van een doorgedreven integratie, dat hij zoveel mogelijk studentenjobs in België gedaan zou hebben, dat dit zou wijzen op een hele goede integratie in de Belgische samenleving, dat het administratief talrijke bewijsstukken zou bevatten van zijn integratie en de integratie van zijn ouders, dat hij hier een volledig draagvlak zou hebben opgebouwd en dat hij zijn aanslagbiljet personenbelasting voor het aanslagjaar 2015 voorlegt, evenals het aanslagbiljet voor aanslagjaar 2016 en dat hij verwijst naar de voorgelegde stukken bij de aanvraag 9bis ingediend door zijn ouders, met name verschillende getuigenverklaringen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

De Raad merkt op dat de stelling van de verwerende partij dat de elementen van verblijfsduur en integratie niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de eerste bestreden beslissing, oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking*

hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad stelt hierbij vast dat de verzoekende partij geenszins uiteenzet dat de verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 9 december 2009, ongeacht het gegeven dat deze geen precedentenwaarde heeft, onjuist of irrelevant zou zijn. De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het betoog van de verzoekende partij doet hier geen afbreuk aan. Tevens herhaalt de Raad dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet verward mogen worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

Door verder elementen zoals aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 maart 2017 te herhalen, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de eerste bestreden beslissing reeds op al deze elementen werd geantwoord, zoals reeds hierboven weergegeven. Met een loutere herhaling van de elementen zoals aangevoerd in haar aanvraag weerlegt ze op geen enkele wijze de concrete motieven dienaangaande uit de eerste bestreden beslissing.

In zoverre zij blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat haar geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat het inherent is aan een aanvraag om machtiging tot verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven dat de verwerende partij niet verplicht is om dergelijke machtiging toe te kennen daar in artikel 9bis van de vreemdelingenwet noch in artikel 9 van de vreemdelingenwet sprake is van een recht op verblijf. Zodoende is het geenszins onredelijk dat geen garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn. De Raad herhaalt in dit verband dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland - van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De verwerende partij dient echter afdoende te motiveren waarom zij meent dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die de verzoekende partij belet de aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland in te dienen. Verder stipt de verwerende partij in de bestreden beslissing aan dat de verzoekende partij een studentenvisum kan aanvragen. Zoals de verzoekende partij zelf aanstipt is de behandelingsduur voor een dergelijke aanvraag tussen 3 en 6 weken. Zelfs indien de behandelingsperiode langer zou zijn, dan is er nog altijd sprake van een tijdelijke verwijdering. Indien de verzoekende partij aan de voorwaarden voor het studeren aan hoger onderwijs in België voldoet, zal haar een machtiging tot verblijf toegekend worden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de eerste bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerdelijke feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan de verzoekende partij ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, eveneens gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van *“de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het motiveringsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.”*

Het middel luidt als volgt:

“2.1

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

Dat de bestreden beslissing echter niet in proportie staat tot het privé-en gezinsleven van verzoeker, die hier in België reeds lang verblijft en geïntegreerd is, hogere studies volgt en een (materieel) draagvlak heeft opgebouwd.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijkheid staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Verweerder heeft dan ook geen rekening gehouden met de specifieke kenmerken van verzoekers situatie, met name zijn integratie, zijn langdurige verblijf, zijn hogere studies, zijn vakantiejobs, zijn draagvlak, en totaal geen banden meer heeft met zijn land van herkomst.

In de bestreden beslissing worden immers de belangen van verzoeker geenszins afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving, die toch in verzoeker heeft geïnvesteerd door hem alhier jarenlang school te laten lopen, vakantiejobs te laten verrichten,

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt nochtans dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van

voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2

Daarnaast werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privé- en gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, *Sarközi en Mahran v. Oostenrijk*, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, *Dalia v. Frankrijk*, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekwamen had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland (GK)*, § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op een afdoende manier rekening werd gehouden met het effectieve privé- en gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot een grondige belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel dat betrekking heeft op de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 8 EVRM;
- artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991;
- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;
- het motiveringsbeginsel;
- de zorgvuldigheidsplicht;
- het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij houdt een schending van voormelde bepalingen voor, doordat de bestreden beslissing niet in proportie zou staan tot het privé- en gezinsleven van verzoekende partij. Er zou ook geen rekening gehouden zijn met de specifieke kenmerken van haar situatie, i.e. integratie, lang verblijf, hogere studies, etc.

Verweerder laat gelden dat de door de verzoekende partij ingeroepen schending van artikel 8 EVRM weinig ernstig is.

Het kan immers niet worden ingezien hoe een beslissing die geen beëindiging van een verblijfsrecht, noch een verwijderingsmaatregel inhoudt, een breuk van de gezinsrelaties tot gevolg zou kunnen hebben.

Zie ook:

“Er wordt herhaald dat door een gebrek aan verwijderingsmaatregel een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde is en beschouwingen daaromtrent aldus niet dienstig zijn.” (R.v.V. nr. 88 895 van 3 oktober 2012)

Volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder laat gelden dat noch de ouders van de verzoekende partij, noch haar zus recht hebben op verblijf in België, zodat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de gezinscel verbroken wordt. Er kan derhalve niet worden ingezien op welke wijze de in casu bestreden beslissing een inbreuk zou kunnen uitmaken op het privé- en gezinsleven.

In zoverre de verzoekende partij wijst op haar integratie en langdurig verblijf, benadrukt verweerder dat de verzoekende partij uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen 7 jaar in België in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd, uiteraard geen gerechtigde verwachting voortvloeit op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM.

Zie in die zin:

"de raad benadrukt evenwel dat verzoekster uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen tien jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (zie in deze zin EHRM 5 september 2000 nr. 44328/98, Solomon v Nederland, EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v Nederland en EHRM 8 april 2008 nr. 21878/06 Nyanzi v Verenigd Koninkrijk, par 77)" (R.v.V. nr. 114.469 dd. 26.11.2013)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM." (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verweerder herhaalt dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de gezinscel zou worden verbroken, nu noch de ouders van de verzoekende partij, noch haar zus recht heeft op verblijf in België.

Zie in die zin:

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwracht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

En ook:

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder herhaalt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel onder punt 3.1.3., waar wordt uiteengezet dat de eerste bestreden beslissing geen schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Daargelaten de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing uitmaakt wordt op het volgende gewezen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissingen. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De verzoekende partij meent dat haar persoonlijke belangen niet werden afgewogen tegenover het belang van de Belgische samenleving bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. Zij stelt dat geen rekening werd gehouden met de specifieke elementen van haar situatie, namelijk haar integratie, langdurig verblijf, hogere studies, vakantiejobs, draagvlak en gebrek aan banden met het land van herkomst.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet concreet maakt welk gezinsleven zij bedoelt. Verder wordt met betrekking tot de door de verzoekende partij genoemde elementen – waarvan kan worden aangenomen dat zij het privéleven van de verzoekende partij betreffen - gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing, namelijk waarom zij geen buitengewone omstandigheden uitmaken die het indienen van de aanvraag voor een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigen, motivering die de verzoekende partij blijkens het voorgaande niet weerlegt. Zij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat geen proportionaliteitstoets is gebeurd.

In de mate dat dit middel tevens gericht zou zijn tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, merkt de Raad het volgende op.

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, en werkervaringen en studies heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid zoals gesteld de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Verder toont de verzoekende partij evenmin aan dat het oordeel van de verwerende partij tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij roept ten slotte de schending in van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in de hoofding van haar middel. De Raad stelt vast dat zij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat dit artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69 §1, 4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.3.1. In wat als een derde middel kan worden beschouwd, dat wordt gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie;

- de hoorplicht;

- de rechten van verdediging.

De verzoekende partij meent dat zij voorafgaand aan het nemen van de in casu bestreden beslissing diende te worden gehoord.

Zowel wat betreft de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als wat betreft het hoorrecht dat deel uitmaakt van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht Het vervullen van de hoorplicht heeft slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de betrokkene minder nadelig beslissing te nemen (R.v.V. nr. 126.857 d.d. 09.07.2014).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. 1 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt. (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu kan verweerder enkel vaststellen dat verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens aangeeft welke informatie zij aan de gemachtigde had kunnen verschaffen die ertoe zou hebben geleid dat de besluitvorming inzake de bestreden beslissing een andere afloop had kunnen hebben.

Het is aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de gemachtigde informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissing. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekende partij kan de aangevoerde schending van het

hoorrecht zoals vervat in de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht of van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

Zie in die zin:

“Teneinde een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, staat het immers aan de nationale rechter om aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of, wanneer hij van oordeel is dat sprake is van een onregelmatigheid die het recht om te worden gehoord aantast, de administratieve procedure in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, omdat de betrokkene elementen ter rechtvaardiging van zijn standpunt had kunnen aanvoeren. (HvJ 10 september 2013, M.G. en N.R., C-383/13 en aldaar aangehaalde rechtspraak) [...] Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van de zaak onderzocht of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming te dezen een andere afloop had kunnen hebben. In het licht van de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de Raad van Vreemdelingenbetwistingen daarmee geen voorwaarde toegevoegd aan het recht om te worden gehoord.” (R.v.St. nr. 233.719 van 3 februari 2016)

Verzoekende partij toont noch een schending aan van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, noch van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van het Unierecht. Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.3.3. Het recht om te worden gehoord maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De bescherming ervan is eveneens vervat in artikel 41 van het Handvest. De Raad wijst er weliswaar op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De verzoekende partij was in haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid om alle volgens haar dienstige elementen en/of stukken aan te brengen. In deze omstandigheden, en waar het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onmiddellijk volgde op het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het bestuur haar nog bijkomend had moeten horen. Zij beperkt zich bovendien tot een louter theoretisch betoog en overtuigt aldus niet dat zij nog andere concrete en nuttige elementen hadden kunnen aanbrengen, zodat haar belang bij dit betoog ook niet blijkt.

Een schending van de hoorplicht, van artikel 41 van het Handvest of van de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

Het middel is ongegrond.

3.4.1. In wat als een vierde middel kan worden beschouwd, dat wordt gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Het middel luidt als volgt:

“Het verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten wordt enkel en alleen gemotiveerd door een verwijzing naar het art. 7, eerst lid, 1° Vw.

Dat echter geen enkele verwijzing naar het art. 74/13 Vw. in dit bevel is terug te vinden.

Artikel 74/13 Vw. stelt evenwel het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat verweerder geenszins in het bevel op een afdoende motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 74/13 Vw., geen rekening hield met verzoekers gezins- en privéleven in België en met verzoekers integratie en hogere studies aan de KU Leuven.

2.2

Met voormelde vaststellingen heeft verweerder geenszins rekening gehouden alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Dat er door verweerder, in strijd met het art. 74/13 Vw., opnieuw geen enkele afweging is gebeurd Dat het art. 74/13 Vw., de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werden geschonden.

Dat geenszins bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten werden rekening gehouden met het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker.”

3.4.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een vierde middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet;*
- de motiveringsplicht;*
- de zorgvuldigheidplicht.*

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat in de in casu bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd werd waarom er geen rekening werd gehouden met het gezins- en privéleven van de verzoekende partij en met haar integratie en hogere studies.

De kritiek van de verzoekende partij mist feitelijke en juridische grondslag.

Art. 74/13 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel is een algemene bepaling dat een individueel onderzoek noodzakelijk maakt en er op gericht is te waarborgen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk kan beroepen op de hierin vermelde elementen.

Verzoekende partij levert dit bewijs niet.

Verweerder verwijst naar hetgeen onder het tweede middel werd uiteengezet. Verweerder herhaalt dat noch de ouders van de verzoekende partij, noch haar zus recht hebben op verblijf in België, zodat de gezinseenheid behouden blijft.

Zie in die zin:

“Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat art. 74/13 Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, omdat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over dit artikel en de erin opgenomen elementen, laat verweerder gelden dat voornoemd wetsartikel geen dergelijke motiveringsplicht bevat.

Het volstaat dat uit de gegevens van de zaak, weze het uit de stukken van het administratief dossier of uit de bestreden beslissing zelf, kan worden vastgesteld dat de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van de verwijderingsbeslissing is overgegaan tot het individueel onderzoek dat in wezen uit voornoemd artikel 74/13 Vreemdelingenwet voortvloeit.

Terwijl in casu dient vastgesteld te worden dat uit de synthesesnota, die in het administratief dossier aanwezig is, wel degelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand:

“Bij de behandeling van de aanvraag, werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13): 1) Hoger belang van het kind: => geen elementen 2) Gezin- en familieleven: => gezinseenheid blijft behouden, geen enkel gezinslid heeft enig recht op verblijf, betrokkenen kunnen samen terugkeren 3) Gezondheidstoestand: => betrokkene beroept zich niet op medische elementen,

het administratief dossier bevat twee aanvragen 9ter maar deze hebben betrekking op de medische problematiek van zijn moeder, die geen deel uitmaakt van huidige 9bis."

In zoverre de verzoekende partij nog voorhoudt dat niet gemotiveerd werd nopens haar integratie en hogere studies, laat verweerder gelden dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen dergelijke motiveringsplicht inhoudt.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen."

3.4.3. De Raad herhaalt dat de in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Er dient verder te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat de verwerende partij in een bestuurlijke beslissing moet uiteenzetten waarom zij van oordeel is dat hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, haar niet verhinderen om een bepaalde beslissing te nemen (RvS 28 november 2017, nr. 239.974) en dat ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen aanvullende motiveringsplicht kan worden afgeleid (RvS 1 januari 2016, nr. 11.716 (c)). De formele motiveringsplicht houdt evenmin in dat een bestuur steeds nader moet toelichten waarom het van oordeel is dat een beslissing niet disproportioneel is gelet op het nagestreefde doel (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat in de tweede bestreden beslissing niet is gemotiveerd inzake haar gezins- en privéleven – meer bepaald dat geen rekening werd gehouden met haar integratie in België, haar hogere studies aan de KU Leuven en haar gezondheidstoestand -, dient de Raad erop te wijzen dat de verwerende partij voorafgaand aan de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op dezelfde dag, een beslissing nam waarbij haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze bestreden beslissingen werden gezamenlijk aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Uit deze beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij en reeds is nagegaan of de verzoekende partij aannemelijk maakt dat zij gelet op haar gezins- en privéleven verhinderd is België en bij uitbreiding het Schengengrondgebied te verlaten, om te terug te keren naar het herkomstland teneinde aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen.

Er blijkt niet dat de verwerende partij de elementen die door de verzoekende partij werden aangevoerd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en waarvan zij oordeelde dat het buitengewone karakter niet kon worden aangenomen, letterlijk diende te herhalen in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de voorziene motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede bestreden beslissing is gegeven, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest en tevens in de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. In zoverre rekening moet worden gehouden met het gezinsleven, vormt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een weerspiegeling van artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven, waarmee volgens de beide normen rekening moet worden gehouden, op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

De Raad herhaalt dat de verwerende partij pas overging tot de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nadat zij voorafgaandelijk – en op dezelfde dag – de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaarde, waarbij zij reeds oordeelde dat de in deze aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden niet als dusdanig kunnen worden aanvaard. Deze vaststelling impliceert dat het bestuur reeds oordeelde dat de ingeroepen omstandigheden, waaronder het ingeroepen gezins- en privéleven, de verzoekende partij niet verhindert het Schengengrondgebied te verlaten om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure. De motieven omtrent het ingeroepen gezins- en familieleven staan in een beslissing die op dezelfde dag werd genomen en door dezelfde gemachtigde van de staatssecretaris. De verzoekende partij werd bovendien op dezelfde dag in kennis gesteld van de bestreden beslissingen, waardoor zij kennis hebben van de volledige motieven.

Er dient dan ook te worden aangenomen dat de verwerende partij, waar zij op dezelfde dag overging tot het nemen van de eerste bestreden beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, wel degelijk voorafgaand aan de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening heeft gehouden met het gezins- of familieleven van de verzoekende partij en is nagegaan of deze elementen niet verhinderen dat de verzoekende partij het Schengengrondgebied verlaten om vanuit het herkomstland de verblijfsaanvraag in te dienen.

De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden als zouden het gezins- of privéleven op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht of in dit verband geen enkele afweging is gebeurd.

Bovendien bevat het administratief dossier een synthesesnota van 22 mei 2017 waarin weerslag gegeven wordt van het onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hierin wordt gesteld:

“1) Hoger belang van het kind:

→ Geen elementen

2) Gezin- en familieleven:

-> gezinseenheid blijft behouden, geen enkel gezinslid heeft enig recht op verblijf, betrokkenen kunnen samen terugkeren

3) Gezondheidstoestand:

-> betrokkene beroept zich niet op medische elementen, het administratief dossier bevat twee aanvragen 9ter maar deze hebben betrekking op de medische problematiek van zijn moeder, die geen deel uitmaakt van huidige 9bis”.

Aldus blijkt dat de elementen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk aan een concreet onderzoek werden onderworpen. De verzoekende partij toont niet aan met welk element geen rekening zou zijn gehouden. Daarnaast werd in de eerste bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd aangaande de door de verzoekende partij ingeroepen buitengewone omstandigheden. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in de tweede bestreden beslissing nogmaals zou moeten worden

gemotiveerd om welke reden aangehaalde elementen niet van aard zijn om haar toe te laten in België te verblijven en haar aldus het bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

De verzoekende partij beperkt zich tot een loutere stelling dat het gezins- en privéleven, waaronder haar integratie en studies kunnen worden gerekend, niet in rekening zijn genomen, wat gelet op hetgeen voorafgaat niet kan worden bijgetreden. Verder geeft de verzoekende partij thans niet aan gezondheidsproblemen te hebben. Dit deed zij evenmin in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Zij maakt dan ook niet aannemelijk zich dienstig te kunnen beroepen op een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Zij toont evenmin aan dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout heeft begaan of dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU